

В този момент

Един топъл петъчен следобед в края на лятото на 1971 г. някой позвъни на входната врата и животът ми отново се промени.

Току-що се бяхме преместили в училище „Лейкууд“, християнска гимназия към Църквата на адвентистите от седмия ден, разположена на хълма точно до Портланд, щата Орегон. Съпругът ми щеше да преподава там религия като част от учебната програма. Помислих си, че сигурно звъни някое от съседските деца, което идва да си играе с нашите момчета, на 4 и 5 г. Вместо това се озовах лице в лице с тъмноок непознат.

Отворих вратата леко и учтиво попитах:

– Здравейте! Какво мога да направя за вас?

С тъжна усмивка мъжът попита:

– Не знаеш ли кой съм?

Взрях се за миг в него. Беше нисък, набит, на средна възраст и обличен с избеляла фланелка.

– Не, съжалявам – отвърнах. – Не знам. Мога ли да направя нещо за вас?

Но докато думите излизаха от устата ми, почувствах първия проблясък на разпознаването.

– Ама наистина ли не знаеш? – попита той с малко тъжна усмивка.

Изведнъж разбрах, но дълбоко вътре в мен се зароди отказът да призна истината.

– Аз съм баща ти.

В този момент отново бях на 4 години. Стоях до леглото, откъдето беше паднала майка ми, след като баща ми – този мъж – я беше ударил. Чух и тънкото си гласче да се моли: „Мамо, моля те, събуди се! Моля те, моля те, събуди се!“.

В този момент бях малко момиченце, бягащо от дома си късно през нощта със своята майка и сестра, само осемнадесет месеца по-голяма от мен. С нас бяха малкото ни притежания, които можехме да носим в детските си куфарчета. Свихме се самички на тъмния, празен перон, чакайки влака, който да ни отведе към безопасността

– влака, който да ни отведе далеч от баща ми.

В този момент отново бях и малкото, 8-годишно момиченце, притаило се в спалнята в ранните часове на деня. Зад тънката врата къщата се тресеше от звука на чиниите, разбиващи се в пода на кухнята. Един дълбок глас викаше пиянски, а друг, по-висок, се караше ядосано.

В този момент отново бях и тийнейджърка и тайничко се радвах, че баща ми няма да дойде на моето дипломиране, защото как щях да обясня на приятелките си кой е този? Сега вече бях християнка, дипломирах се в християнско училище и бях сигурна, че никой няма да прояви разбиране към моя баща алкохолик.

В онзи топъл септемврийски следобед непознатият каза:

– Аз съм баща ти.

В този момент ми се искаше – о, как ми се искаше! – той да не е баща ми.

Да се обърне и да си тръгне.

*Преди да ти дам образ в корета, познах те.
Еремия 1:5*

Не съм сама.

Има твърде сходни моменти в живота на толкова много хора, моменти, които много жени, също като мен, биха желали да изтрият от паметта си. Но добрата новина е, че Бог знае всички тези моменти и обещава, че все още има план за живота ви. Неговото Слово ясно твърди: „Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда“ (Еремия 29:11).

Някой си е казал: „Вашето минало не определя вашето бъдеще“. В тази фраза се съдържа толкова голяма истина! Не трябва да допускаме случилото се с нас в миналото да определя какво ще се случи в бъдещето. Добрата новина е, че независимо какво се е случило в живота ви, независимо какво е било началото ви, Бог вижда във ваше лице Свое дете, обичано повече от целия свят.

Имам две внуци и смятам, че те са най-красивите момичета в целия свят. И когато казвам, че са красиви, нямам предвид как изглеждат. Разбира се, мисля, че Ашли с нейната червена коса и зелени очи и Кенеди с нейната кестенява коса и същите зелени очи са великолепни, но не това ги прави красиви.

Помислих си, че са красиви в мига, в който за първи път ги взех в ръцете си. Тогава, когато те бяха само на няколко минути, когато все още не се бяха усмихвали, не бяха казали нищо смешно, не бяха вървели на несигурните си крачета към мен, аз обявих всяка една от тях за красива. Те все още бяха малко набръчкани и червени, с още нефокусирани очички, когато им прошепнах своята любов: „Толкова си красива!“ . Тези няколко думи включват в себе си всичко, което изпитвах към тях – радостта, учудването, надеждата. Щастието, преливащо от сърцето ми само при мисълта за всяко от моите момиченца, не може да бъде обяснено. Те карат сърцето ми да пее както нищо друго.

Чудото е, че Бог изпитва същото към вас. Той обявява любовта Си към вас дълго време преди да Му се усмихнете, да Му се помолите или да направите първите си крачки към Него. От вас сърцето Му пее. Думите Му в Софония 3:17 са предназначени за вас.

„Господ, твой Бог, е сред тебе, Силният, Който ще те спаси; ще се развесели за тебе с радост, ще се успокои в любовта Си, ще се весели за тебе с песни.“

Каква картина! Бог радостно пее Своята любов към всеки един от нас! Спомням си първия път, когато прочетох този стих. Веднага взех молитвения си дневник и го отворих на списъка с въпроси, които искам да задам някой ден на Бога. Въпросите ми не са кой знае колко дълбоки, нито са теологични. Никой от тях не е голям или труден. Това просто са неща, за които се чудя; неща, които ми се иска да знам.

Един от въпросите е за птиците. Записах си го. „Боже, всички птици ли звучат добре, когато пеят? Нямам предвид разликата между петел и канарче. Но ако поставиш две канарчета едно до друго и ги оставиш да пеят, дали другите канарчета казват: „Леле, това пее страхотно, а другото трябва да си държи човката затворена?“.

Друг въпрос е за котките. „Боже, как мъркат котките?“.

Учените разбират съвсем малко за мъркащия механизъм при котките. Знаят приблизително откъде идва и малко за това как действа, но мъркането все още си остава известна научна мистерия. Обичам да чувствам как моторчетата им се включват при първия допир на ръката ми върху меката котешка козина. Бог е направил котките да мъркат (и лъвовете, и тигрите), затова знам, че Той някой ден може да ни го обясни.

Когато прочетох Софония 3:17 за първи път, в ума ми възникна още един въпрос.

Отворих направо на списъка си с въпроси и записах: „Мили

Боже, коя е песента, която пееш за мен? Специално за мен ли я състави? Моето име ли е включено в нея? Една и съща песен ли пееш всеки път за мен или понякога е по-различна?

Надявам се това да е щастлива песен, защото толкова се старая да Ти доставя радост! Искам да живея така, че да се радваш за мен с песни“.

После продължих: „Боже, един ден, когато съм в небето, може ли заедно да отидем на разходка и да ми изпееш песента, която сега пееш за мен? И когато го направиш, в някое дълбоко кътче на душата си ще разпозная ли моята песен, тъй като Ти си толкова голяма част от живота ми?“.

Мисля си, че Бог има песен за всеки един от нас. Струва ми се, че няма една-единствена песен за всички, а по-скоро, че има по една уникална песен за всеки от нас. Може би всички си имаме уникални любовни песни от Бога. В моето въображение си представям как Бог в небето пее за мен и ангелите чуват песента. Представям си как си казват един на друг: „Бог пак пее. Слушай, пее песента на Джини!“.

Или пък пее вашата песен. Може би точно сега, в този момент, Бог пее *вашата* песен. Можете ли да я доловите дълбоко в сърцето си?

Наатрапването

Бяха изминали двадесет години, откакто за последен път видях баща си. По това време бях на единадесет години. Оттогава бях получавала няколко писма от него. От време на време картичка за рождения ден или за Рождество, с няколко надраскани реда отдолу. Това беше всичко.

И сега ето го тук, само на няколко сантиметра от мен, наатрапвайки се на живота, който бях изградила без него.

Сигурно съм казала всички правилни неща – „Няма ли да влезеш? Можеш ли да останеш за вечеря?“ – защото скоро той и жена му, която го беше чакала в колата, седяха в слънчевата ми дневна стая.

Как е възможно човек да не може да каже едно-единствено нещо на собствения си баща?

Би трябвало да имам да му казвам един милион неща. Но аз, която мога да разговарям с абсолютно всекиго, не можех да се сетя за нищо, дори и за учтивите разговори, водени с напълно непознати.

Сигурно съм отишла до вратата и съм извикала нашите две момчета от игрището. Все пак, те са негови внуци. Но как да им обясня кой е този непознат? Той нямаше нищо общо с живота ми, нито с техния. Сигурно са усетили чувствата ми, когато влязоха малко по-късно в стаята, защото от кухнята чух 4-годишния ми син да се опитва да разгадае връзката в дневната. Той питаше с озадачен глас:

– Искаш ли да видиш камиончето ми? Чичо? Господине?

Отведох и двете момчета настрана и обясних кой е този човек по начин, понятен за тях. До този момент те дори не знаеха за съществуването му. Казах им да наричат този човек, който в действителност беше техен дядо, както се чувстват удобно. Момчетата решиха да му викат „чичо“.

Разбирате ли, „дядо“ не беше този тъмноок непознат. Техният дядо се намираше в Мисури, в къщата край поточето. Това беше в реда на нещата. Не исках и да чуя да го наричат „дядо“. Всъщност, в мен бушуваше сходен конфликт. Умът ми постоянно повтаряше: „Този човек е баща ти“. Но сърцето ми отговаряше със сериозни

аргументи: „Не, не е. Татко ми е в Мисури, в къщата край поточето“.

Този мъж, този непознат, седящ в момента на дивана в дневната ми, беше излязъл от моя живот, когато бях само на 4 години. Сега не ми беше никакъв.

„Няма да отстъпя от тебе, нито ще те остава.“

Исус Навин 1:5

Да бъдеш изоставен означава да се чувстваш необичан. Чувството при изоставяне е една от най-опустошителните емоции, които можем да изпитаме. Да бъдеш спасен предизвиква точно обратното чувство. Усещането за облекчение, благодарност, пълна радост от освобождението. Няма начин това адекватно да се изрази с думи.

Спомням си как стоях на брега на река Снейк, когато бях малко момиченце. Докато гледах хората в големите лодки да се носят надолу по реката, аз си мечтаех един ден също да правя това. Но то се случи много по-късно в живота ми. Все пак обаче този ден настъпи.

Съпругът ми Дейв беше учител по Библия, а аз бях медицинска сестра в Адвентната гимназия „Обърн“ близо до Сиатъл. Една година училищният персонал реши ние и семействата ни да отидем на лятно плаване по река Снейк в Айдахо.

Бях въодушевена, но и малко изплашена, когато облякох една от онези оранжеви спасителни жилетки, които според екипа на „Дрюри Драфтърс“ всеки един от нас трябваше да носи. Уверих се, че съм седнала от онази страна на голямата лодка за рафтинг, където мога да се държа за въжето, овързано около цялата лодка. Това въже ми приличаше на връзка с безопасността. Двете ни момчета седяха пред мен, най-отпред в лодката. Дейв предпочете да извърши пътуването в малък двуместен надуваем каяк.

През първите няколко часа всичко беше наред. Ние се носехме от един бързей към друг и започнах да се отпускам. Най-накрая реших да се пусна от въжето, моята връзка с безопасността, и да се насладя на плаването. Точно тогава попаднахме на един от завоите в реката и се впуснахме в най-трудните, най-бесните бързеи в цялото пътуване.

Когато се натъкнахме на първия яростен водовъртеж, лодката

се изправи вертикално на дългата си страна – и така продължи до края на бързеите. По-късно д-р Дрюри каза, че никога не е виждал лодка да се изправя толкова отвесно, без да се преобърне. А в мига, в който лодката се изправи нагоре, аз бях отнесена от нея заедно с малкия ми син Боб. И двамата се вкопчихме във въжето, опасващо лодката и точно така преминахме през цялата отсечка с бързеите.

Когато бяхме тласкани и блъскани през яростните бързеи, вълните се опитваха да ни потопят, а камъните отправяха предизвикателство към нашето оцеляване, през отчаяния ми ум прелитаха мисли. „Ако пусна въжето, водата ще ме засмуче надолу и ще се удавя. Ако това не се случи, тогава ще си ударя главата в някой камък, ще изгубя съзнание и ще се удавя. А ако и това не се случи, лодката ще ми се изплъзне, ще забърза напред и ще ме остави назад. Ще трябва да се измъкна от каньона сама, но не мога да направя това и да оцелея!“

Тези плашещи мисли прелитаха през ума ми много по-бързо, отколкото мога да ги изкажа. А през цялото време приятелите ми в лодката викаха:

– Дръж се, Джини! Дръж се!

„Те пък защо си мислят, че ще се пусна?“ – мислех си отчаяно. Целият ми живот зависеше от вкопчването ми в това въже.

Точно тогава осъзнах, че моят 12-годишен син ме беше обгърнал с ръката си, докато с другата се държеше за въжето. През цялото време ми казваше:

– Добре си, мамо. Държа те. Няма да те пусна.

Усещането за безопасност е неописуемо. Мигът на избавление-то донася сладкото облекчение, което се понася далеч над значението на тази простичка дума. Бог разбира, че понякога в живота си се нуждаем от спасение. Исаия 43:1-5 е Божието обещание за спасение. Това обещание е за вас.

А сега, така казва Господ, Творецът ти, Якове, и Създателят ти, Израелю: Не бой се, защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти. Когато ти наваши през водите, с тебе ще бъда, и през реките – те не ще те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш и пламъкът не ще те опали. Защото Аз съм Иеова, твоят Бог, Светият Израелев, твоят Спасител; за твой откуп дадох Египет, за тебе Етиопия и Сева. Понеже ти бе скъпоценен пред очите